

sthyelser at komme de uformuende Kirker til Hjælp, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at naar man skal fortolke en Lov, kommer det ikke an paa, at en Minister har erklæret, at Loven er givet i et vist Dømed; man tager Loven for sig og afgjør efter dens eget Indhold, hvorledes den skal fortolkes. En Ministers Udtalelser kunne vel tjene til Veiledning ved Fortolkningen af en tvivlsom Lovbestemmelse, men den kan aldrig lægge en Mening ind i en Lov, som denne ikke i og for sig indeholder, og naar saaledes den ærede Minister har meent, at hans Udtalelser mulig kunde skaffe Loven af 19de Februar 1861 en anden Betydning end den, som Ordene i Loven i og for sig have, troer jeg, at han deri feiler. Stiftsoprigheden har ved at anvende Loven kun at se hen til Lovens Indhold, og endnu mere ville Domstolene rette sig efter Loven og ikke tage Hensyn til, hvad en Minister enten høit har udtalt her i Salen eller har udtalt, som den ærede Minister har sagt, i vedkommende Udvalg. Jeg troer saaledes, at det staaer fast, at Lovens 2—22—64 staaer uforandret ved Magt, selv efterat Loven om Kirkeskyn af 19de Februar 1861 er udkommen, og selv efterat den ærede Minister har erhvervet Lovgivningsmagtens Sanktion til at komme Maribo Kirke til Hjælp ved Laan, imod at de formuende Kirker ogsaa gavede et Bidrag i saa Henseende.

Hvad Bestemmelsen i § 2 4de Punktum angaaer, hvorved Ministeriet bemyndiges til ved Fastsettelsen af Tvangsmulktter at sørge for, at dets ved Budgetternes Approbation trufne Bestemmelser blive efterkomne, har Udvalget troet, at denne Bestemmelse var mindre nødvendig. Udvalget har meent, at Ministeriet allerede var i Besiddelse af en saadan Myndighed; men naar den ærede Minister ønsker en saadan Bemyndigelse, har Udvalget troet, at der ikke var Anledning til at modsætte sig det; kun troer jeg at burde henlede Opmærksomheden paa, om der ikke derved vil bringes nogen Tvivl ind, idet der nemlig, naar denne Bestemmelse bliver vedtagen, lettelig deraf kunde udledes, at Ministeriet ikke har den samme Myndighed i andre lignende Forhold, hvad jeg forøvrigt troer, det har. Jeg skal endnu kun tilføie, uagtet det i

Grunden følger af sig selv, at uagtet denne Bestemmelse synes at staae noget almindelig, kan den naturligtvis kun gjælde med Hensyn til saadanne Bestemmelser, som Ministeriet træffer indenfor Lovens Omraade, i Overensstemmelse med Loven, og at den altsaa ikke kan gjælde med Hensyn til reent vilkaarlige Bestemmelser, som Ministeriet kunde træffe.

Udvalget har ikke været uden Betænkelse ved den sidste Bestemmelse i Paragrafen, der gaaer ud paa, at der ved aarlige Regnskaber skal gjøres Rede og Rigtighed for den Maade, paa hvilken Tilskuddene ere blevne paalignede de forskellige Kirker, og da navnlig ved den sidste Deel af samme, hvorefter Statsrevisionen skal gennemgaae disse Regnskaber. Udvalget har meent, at da disse Midler ikke ere indbragne under Statskassen, ligger dette Arbejde udenfor Statsrevisionens Hverv, og man har derhos troet, at en saadan Kontrol, saafremt Thinget vedtager de Endringer, der ere foreslaaede til den første Deel af Paragrafen, vil være mindre nødvendig.

Sluttelig skal jeg kun udtale, at Endringsforslaget under Nr. 5 hovedsagelig kun gaaer ud paa at faae den Tilstand, som nu bestaaer, slaaet fast, hvortil da er knyttet enkelte andre Bestemmelser, som man har fundet det hensigtsmæssigt at optage. Efter den Forandring, Lovens 2—22—64 er undergaaet ved Loven af 19de Februar 1861, er det Ministeriet, der bestemmer, hvorvidt en formuende Kirke skal komme en uformuende til Hjælp med Laan eller Forsikringer, ligesom der, naar vedkommende Kirkes Bestyrelse ikke erklærer sig derimod, kan gjøres Gaver fra de formuende Kirker. Dette er, efter min Erfaring, den nuværende Tingenes Tilstand. I Forbindelse hermed har man troet, at det kunde være hensigtsmæssigt at optage en Bestemmelse om, at Kirkens egne Midler og den Assistance, de Tilskud, som Kirken andetstedsfra faaer, det være sig fra Menigheden eller fra Statskassen, steds forlods skulle anvendes til Kirkens Restauration, og at der, naar disse Midler ikke vise sig tilstrækkelige, først da vil blive Spørgsmaal om at komme de uformuende Kirker til Hjælp fra de formuende Kirkers Side, og der